

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové, v právní věci žalobce: **V. T. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2025, čj. OAM-265/ZA-ZA11-HA06-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 10. 9. 2025, čj. 36 Az 3/2025-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Neshledal, že by osobní a rodinná situace žalobce představovala důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by mu bylo možné udělit humanitární azyl nebo doplňkovou ochranu. Žalobce sice má na území České republiky rodinné a sociální vazby (manželku a nezletilou dceru, obě vietnamské státní příslušnosti). Pozbyl nicméně pobytové oprávnění udělené za účelem sloučení rodiny, neboť si řádně nevyřídil jeho prodloužení. Následně mu proto byla udělena povinnost vycestovat z území České republiky. Jelikož žalobce vycestovat nechce, snažil se svůj pobyt legalizovat právě prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný podle něj shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a řádně zjistil skutkový stav. V rozhodnutí žalovaný jasně, srozumitelně a logicky vyložil, proč žádosti nevyhověl, resp. proč žalobcem tvrzená osobní a rodinná situace není sama o sobě důvodem hodným zvláštního zřetele. Dále krajský soud ve shodě s žalovaným dodal, že se žalobce prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu pouze

snažil zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky. K tomu ale institut mezinárodní ochrany neslouží.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že krajský soud nedostatečně posoudil jeho osobní, zdravotní a rodinnou situaci. Pouze bez dalšího nekriticky převzal závěry žalovaného. Pominul ale, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Nevyvinul totiž žádnou aktivitu směřující k jeho objasnění. Rozsudek krajského soudu je proto ve svém celku nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Za nesprávné považoval i posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Skutečnost, že došlo ke zrušení § 14 odst. 1 písm. d) zákona o azylu totiž neznamená, že žalovaný nemusí zohlednit mezinárodní závazky České republiky.

[4] Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné.

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[7] Stěžovatel namítal, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[8] Vymezeným požadavkům krajský soud dostál. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Podle krajského soudu jde při rozhodování o udělení humanitárního azylu o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o „*případ hodný zvláštního zřetele*“. Ustanovení § 14 zákona o azylu přitom nestanoví kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele. Stěžovatel svou žádost odůvodnil existencí rodinných vazeb. Krajský soud přezkoumal, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a

pokračování

ztotožnil se s jeho závěry. Případně přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které se podává, že rodinné vazby cizince v České republice nejsou samy o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu (rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2003, čj. 4 Azs 6/2003-55). Dále vyložil, že žádost o mezinárodní ochranu neslouží k legalizaci pobytu cizince na území České republiky. K tomu se ji ale stěžovatel snažil využít, neboť pozbyl pobytové oprávnění. Z rozsudku krajského soudu tak jednoznačně vyplývají důvody, pro které krajský soud přitakal správním orgánům, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Nic mu přitom nebránilo, aby si závěry žalovaného osvojil souhlasnou poznámkou a odkázal na ně (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 3 Azs 288/2016-16, bod 12).

[9] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud dopustil zásadního pochybení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav. Aby byla kasační stížnost pro tento důvod přijatelná, musel by krajský soud hrubě pochybit při výkladu hmotného nebo procesního práva. Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 7 či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28, bod 7).

[10] V posuzované věci však postupoval krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je to právě žadatel, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Rozsah a obsah informací, které správní orgán o zemi původu zjišťuje, se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, bod 11).

[11] Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na území České republiky pobývá od roku 2016. Má zde manželku a nezletilou dceru. O mezinárodní ochranu žádá z rodinných důvodů. Vypršela mu totiž platnost pobytového oprávnění uděleného za účelem sloučení rodiny a jeho žádosti o prodloužení nebylo vyhověno. V České republice chce ale zůstat, neboť se tu cítí lépe. V zemi původu mu žádné nebezpečí nehrozí. Ve Vietnamu žijí i jeho rodinní příslušníci. Žalovaný žádost posoudil na základě takto vymezených skutečností. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, že rodinné vazby vytvořené stěžovatelem samy o sobě nespádají pod důvody hodné zvláštního zřetele. Takové zjištění a vyhodnocení skutkového stavu považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah tvrzení přednesených stěžovatelem za dostačující.

[12] K námitce nezohlednění mezinárodních závazků České republiky při posuzování žádosti o udělení doplňkové ochrany Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48. Z něj vyplývá, že při posuzování žádosti o doplňkovou ochranu je důležité posoudit, zda by byl cizinec ohrožený na soukromém a rodinném životě *v zemi jeho původu* (bod 59). Ochrana právem chráněných zájmů cizince v podobě vazeb na území České republiky je poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je Česká republika povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva,

zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (tamtéž, bod 58).

[13] Lze uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení krajského soudu.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. ledna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu